

Bunculuka

Bunculuka je nádherná zátoka na chorvatském ostrově Krk. Je tam pláž a kemp a taky značka, na které jsou přeškrtnuté plavky. Koupat se můžete jedině bez nich. Ano, správně – jde o nudistický kemp a nudistickou pláž, prý jednu z nejkrásnějších na Jadranu.

Což přináší zdánlivě spoustu výhod. Jdeme se třeba s manželkou vykoupat a volně pak pokračujeme dál do městečka, aniž bychom se museli starat o mokré plavky. Nebo si jdeme večer sednout k moři se sklenkou vína, a když se nám zničehonic zachce, můžeme si jít klidně zaplavat a pozorovat přitom, jak měsíc stoupá nad pohoří Velebit. Netíží nás mokré plavky a přes den se opalujeme i na místech, kde to normálně nebývá zvykem. Svoboda!

Svoboda? Nezapomínejme na značku zakazující plavky, jako jiné značky zakazují zastavení či nadměrnou rychlost. Potkám-li zde krásnou nahou ženu, (a takových jsou zde možná stovky) tak musím myslet na to, že ona není nahá, abych ji mohl obdivovat, ale proto, protože dodržuje předepsaná pravidla. Kdybych začal ty ženy okukovat, tak bych sice dělal tu nejpřirozenější činnost na světě, ale to nejde, protože by mě tu lidé považovali za úchyla.

Princip nudistické pláže – jak jsem si zde uvědomil i když neříkám, že to chápu – totiž je, že se nazí návštěvníci tváří, že nazí nejsou nebo že je jim to jedno. Nudisté většinou říkají, že nahota je přirozená, a že přirozenost je nade vše, a že pozastavovat se nad nahotou je nepřirozené. Ale s tím nemohu souhlasit. Nahota nás přece fascinuje, vyvádí z míry a nesmírně vzrušuje, a asi to není náhoda, když gigantický průzkum veřejného mínění ve Francii vyhodnotil slovo „nahota“ jako to nejvzrušivější slovo na světě. Vždyť mě vzrušovalo už jen psaní slov „krásná nahá žena“ o pár řádků zde výše! A co teprve, když jsem po pláži na Bunculuce doopravdy chodil a ty ženy potkával.

Ta přehlídka ženské krásy v té nejintimnější podobě! Ta pozoruhodná tajemství se všemi drobnými vadami a odchylkami od pomyslného ideálu – normálně zrakům skrytá, zde naopak všem vystavená v plné kráse a síle! A kdybych byl ženou, to teprve bych mohl být ohromen tou galapřehlídkou neuvěřitelných tvarů, délek, tloušťek a dalších bizarností týkajících se zase tajností pánských.

Ale současně s vystavováním vlastních těl na pospas okolí, vnímal jsem i přísné oči nudistů, které poměřovaly okolní návštěvníky, zda-li ob stojí ve dvou zásadních zkouškách: Za první – jestli jsou bezvýhradně oddáni kultu neustálé přirozené nahoty, jako nejvyššího přikázání. A za druhé – jestli pohlížejí na okolní nahotu dostatečně nezúčastněně a bezpohlavně. Bohužel se musím přiznat, že v obou zkouškách jsem katastrofálně selhal.

Ano, koupal jsem se a slunil bez plavek, tak jako ostatní. Dokonce, když mě manželka požádala, abych hledal na pláži kamínky s dírkou skrz, tak jsem poslušně pochodoval nahý sem a tam, hledal a nijak se nestyděl. Ale po koupání jsem se vždy oblékl a těch dvě stě či tři sta metrů ke karavanu jsem došel v trenýrkách a tričku – a pak už tak byl pořád, zatímco nudisté chodí zásadně nazí vždycky a všude, třeba i v jednu hodinu ráno při čištění zubů. Proč jsem to nedokázal, neumím vysvětlit, ale je pravda, že i z „plavkové“ pláže chodím vždy v suchých trenýrkách a tričku a cítím se tak fajn. Nedovedu jít nahý po ulici, kolem stanů, obchůdků, náhodných příchozích či personálu kempu a nic s tím nenadělám. Jednou jsem to zkusil, ale nešlo to. Po pár metrech jsem počkal, až nikdo nepůjde, rychle se oblékl (ten odsouzenihodný proces oblékání nesmí zde přece nikdo vidět) a pokračoval dál ke karavanu oblečený.

A ta druhá zkouška? Tady jsem propadl totálně. Představte si mě, jak procházím kolem houfů nahých žen a zažívám několikery protichůdné pocity:

- 1) Touha shlédnout co nejvíc z té vzrušující přehlídky
- 2) Vědomí, že vilné očumování se zde nesluší, a že je to krajně nevhodné, a že je naopak žádoucí vypadat nezúčastněně až znuděně
- 3) Z toho plynoucí snaha tvářit se nenapádně a vidět i bez točení hlavou - jdoucí ke krajním možnostem očních zorniček
- 4) Potlačování přirozené (a nesmírně silné a léty zažitě) potřeby otáčet se za krásnými ženami
- 5) A navíc v neposlední řadě i obavy z možných viditelných následků mého zájmu, které jako Damoklův meč se neustále vznáší nad každým návštěvníkem FKK pláží, pokud je mužského rodu.

To vše se ještě násobí v situaci, kdy je vedle mě moje manželka a zvědavě sleduje, jestli se náhodou nedívám po jiných ženách (což považuje odnepaměti za můj odporný zlozvyk, kterým se na míle odlišuji od všech ostatních „normálnějších“ mužů). Třeba sedíme s ženou u našeho stolu a povídáme si a náhle proti nám vyrazí od vedlejšího karavanu nahá paní Žížalová (ano – její manžel, zdatný nudista a návštěvník FKK pláží, se jmenuje Žížala). Jen Bůh někde na nebi snad ví a mohl by dosvědčit, kolik vůle a vnitřní síly mě to stálo, že můj pohled zůstal upřený ve směru hovoru s manželkou a nepřenesl se na ty úžasně se vlnící křivky opáleného těla mladé ženy, na ty dlouhé nádherně tvarované nohy s drobnými blondřatými zárodky chloupků v intimních místech, které prošly pár desítek centimetrů kolem mě.

Anebo jiná zkouška ohněm - posedávám si v našem karavanu kdesi v koutku a čtu knihu. Sám. Tu vejde nádherná nahá žena – jiná Češka z našeho zájezdu a začne cosi hledat v kuchyňské lince. Evidentně si spletla karavan, ale jak reagovat? Kdyby nebyla nahá, řekl bych třeba: „To mě těší, že jste přišla za mnou, když jsem sám – co teď podnikneme?“ – jako vtip i náznak lehkého flirtu. Takhle jsem beze slov, takže po zjištění omylu se na mě žena podívá a se slovy: „No, snad jste se mě neleknu...“ zase odejde.

Ale to stále není celá pravda o tajemství zátoky Bunculuka, o svobodě a nesvobodě, o příkazech a jejich porušování. Za hranicemi kempu totiž zátoka pokračuje dál a vlní se mezi útesy a drobnými plážemi, mezi kopečky a terénními brázdami. Zde už nejsou silnice, jen pěší stezky po kamenech, nejsou tu obchody, hospůdky, stánky ani jiná civilizace, jen občas někde kotví loď a místy se pasou ovce. Tady panuje území pro nikoho a současně pro všechny, tedy pro všechny, kteří jsou ochotni ujit kus cesty pěšky.

Lidé z Bunculuky považují toto území za pokračování nudistické pláže – i když to není pravda – a koupou se proto i zde bez plavek. Ostatní návštěvníci, kteří sem přišli po turistických stezkách nebo připluli na lodích, je buďto napodobí, nebo se koupou „normálně“ v plavkách. Je to zde každému jedno a není zde nikdo, kdo by to určoval a hlídal. Tady je opravdová svoboda, aspoň jak ji rozumím já.

A když uvidím nahou ženu zde v těchto místech, tak klidně a bez pocitu viny si její nahotu prohlédnu, protože *ji* nikdo nenutí, aby ji ukazovala. Dělá to dobrovolně a s plným vědomím, že si ji muži mohou a budou prohlížet. Tak jak to dělají tisíce let a jak na tom stojí a padá veškerý chod tohoto čím dál víc bláznivějšího světa.